

[Bertel Dahlgaard.]

om. Jeg henstiller, at vi i udvalget nøje overvejer, om vi ikke bør opretholde CB-ordningen.

I forbindelse med mandskabsspørgsmålet har den højtærede minister foretaget den ændring i kommissionens forslag, at personer, der udskrives til CF-korpset, ikke skal kunne kræve sig fritaget i henhold til loven om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde — det drejer sig altså her om de såkaldte militærnægtere. Ministeren kan have ret i, at personer, der af samvittighedsgrunde ikke vil bære våben mod andre, ikke af sådanne samvittighedsgrunde kan kræve sig fritaget for at yde hjælp til deres medmennesker for at imødegå ulykkelige følger af krigsmæssige begivenheder. Mange af disse militærnægtere har jo også efter krigen ydet et stort uegennyttigt arbejde for at bringe hjælp til dem i andre lande, der er ramt af krigens ulykker — det er jo ikke af fejghed, at de er militærnægtere. Men forudsætningen for en ordning som den, den højtærede minister tænker sig, vil da også være, at det drejer sig om udskrivning til virkelig civil hjælpetjeneste. Ministeren bruger i sin forelæggelsestale netop udtrykket civil hjælpetjeneste. Efter forslaget er der tale om udskrivning til det specielle CF-korps, som jo i visse henseender nærmer sig militær uddannelse — man ser da også de militære betegnelser anvendt, brigade, kolonne, hvad der sikkert af hensyn til forvekslinger overhovedet ikke er praktisk —, og jeg gør i så henseende opmærksom på, at det i betænkningen fremhæves, at denne uddannelse også omfatter betjening af håndvåben. Hele dette forhold må nærmere klarlægges. Måske var det en udvej i det hele taget at give dem, der overføres til civilt arbejde, valget mellem at deltage i civilforsvaret eller en noget længere tids civilt arbejde i henhold til militærnægterloven. Det kan jo nærmere overvejes og forhandles i det kommende udvalg.

Jeg henstiller da, at dette forslag underkastes en meget grundig udvalgsbehandling med overvejelse af, om det ikke vil være forsvarligt at nedbringe disse kolossale udgifter, det her drejer sig om, meget betydeligt. Jeg ved selvfølgelig udmærket, at det her drejer sig om et område, hvor den myndighed, der kræver pengene ind, kan skyde frem foran sig det kendte argument overfor

den, der vil bringe udgifterne ned: tør du tage ansvaret for at have sparet dette eller hint, dersom en eller anden katastrofe indtræder, men jeg ved også, at verden efterhånden er blevet en sådan, at hvis man skal sikre sig mod enhver tænkelig eventualitet, da bliver det daglige liv under normale forhold næsten ikke til at leve og bekvemmeligheden så stor, at sikringen af det normale samfundsliv undergraves. Man må sætte en rimelig grænse her, og det har man ministre og rigsdagsmænd til at tage ansvaret for.

Jeg skal hermed tilsige mit partis redbonhed til at deltage i en saglig og grundig behandling i et kommende udvalg.

Alfred Jensen: Når mit parti siden besættelsens ophør gentagne gange har rykket for en afvikling af vor luftværnsordning, for at vi kunne komme bort fra de mere krigstidsprægede foranstaltninger og over til mere fredsmæssige forhold, har vi handlet i overensstemmelse med befolkningens ønske og faktisk også med de ønsker, der har været gældende i kommunalrådene. Vi har forstået, at der kunne være vanskeligheder ved en hurtig afvikling. De af krigen skabte forhold gjorde det på visse områder nødvendigt at forlænge luftværnslovgivningen. Vi har således givet vor tilslutning til, at civilbeskyttelsesmandskabet blev anvendt til bevogtninger og opsyn med tyske flygtninge, fordi det på et givet tidspunkt var vanskeligt at skaffe det nødvendige mandskab. Vor tilslutning til forlængelsen er dog aldrig blevet givet, uden at vi samtidig har rejst spørgsmålet om mandskabets hjemsendelse og om ophugning af de frygtelige betonbunkers, der er rejst rundt omkring i landet.

Vi har vel nået visse resultater i retning af afvikling — der er jo ikke mere end 600 inde til tjeneste i CB-styrkerne, og vi har fået en række bunkers hugget op —, men alligevel er der meget tilbage af det, som må kunne undværes. Rundt omkring i vore byer og forstæder har vi stadigvæk betonbunkers, der virker skæmmende på byernes og omegnens udseende, og som er til hinder for trafikken, men de må ikke hugges op, og vi må altså vente endnu en tid, inden vi vender tilbage til mere fredstidsprægede forhold.

Nu får vi så i dag til behandling et lov-